

### [Himmelstrup.]

ges til det formål, der var påtænkt, nemlig en afskrivning af statens gæld på reguleringskontoen i nationalbanken, men at det skulle anvendes til sociale formål. Det er i virkeligheden det samme, der gentager sig ved de ændringsforslag udenfor betænkningen, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen har stillet og nu motiveret. Men der er den afgørende forskel, at medens der ikke var noget i vejen for, at man kunne stille det forslag under eengangsskattelovens behandling, så er det nu — det må jeg give den ærede ordfører for udvalget, hr. Holger Eriksen ret i — ganske udelukket af den simple grund, at en anvendelse af de midler, der her er tale om, ville stride mod den overenskomst, som den 29. juni 1948 blev sluttet mellem Danmark og Amerika. Det ligger i sagens natur, at den kan Danmark ikke ensidigt ændre.

Ved forhandlingerne i udvalget er vi kommet overens om de spørgsmål, som blev rejst ved lovforslagets første behandling. De væsentligste af disse, spørgsmålet om Færøernes stilling, spørgsmålet om rigsdagsudvalget og spørgsmålet om udlånslovens løbetid, har vi altsammen kunnet tale os tilrette om i udvalget, og vi fra vor side kan naturligvis tiltræde det forslag, der foreligger. Vi hilser det endog med glæde, fordi vi mener, det er nødvendigt nu at få ro om det spørgsmål, som har stået på det meste af et år, spørgsmålet om, hvilken anvendelse man skal gøre af gaveafdelingen af Marshallpengene.

Ved den beslutning, der nu tages, vil der blive afskrevet et beløb på reguleringskontoen på ca. 640 mill. kr., hvortil endvidere kommer, at der, når de beløb, der er bevilget indenfor det andet Marshallår, også er indgået på særkonto, yderligere vil kunne ske en nedskrivning, som i bemærkningerne til lovforslaget er anslået til ca. 300 mill. kr. Det vil sige en samlet nedbringelse af reguleringskontoen gennem indbetaling fra statens side med ikke mindre end en lille milliard kroner. Det er vel et beløb, som ligger på niveau med det, der kom ind ved eengangsskatteloven.

På et enkelt punkt er der, som den ærede ordfører bemærkede, ikke opnået enighed indenfor udvalget, det er med hensyn til udlånsrentens højde. Med hensyn til udlånsrenten af de ca. 200 mill. kr., som efter forslaget stilles til rådighed til forskellige foranstaltninger indenfor det danske erhvervsliv, har man fra socialdemokratiets og fra radikal side fastholdt det oprindelige forslag om, at standard-udlånsrenten på de lån, som skal gives, og som normalt får en løbetid på 15 år, skal være 3½ pct., medens

man fra venstres og konservativ side stiller ændringsforslag, ikke til det foreliggende lovforslag, men til låneforslagene, om, at denne rente bør forhøjes til 4 pct.

Den ærede ordfører for udvalget forstod ikke den diskussion, der herom havde været i udvalget, og var af den opfattelse, at det overhovedet at rejse en diskussion herom ville være i strid med den aftale indenfor skatteudvalget, som i virkeligheden danner udgangspunktet for de lovforslag, der er tale om. Så forskelligt kan man altså se på sagen; jeg mener det stik modsatte, nemlig at det er den rentesats på 3½ pct., som er foreslået, der er i modstrid med den aftale, som blev truffet under skattelovsforhandlingerne.

Man blev dengang enig om to ting, nemlig at udlånsrenten skulle stå i forhold til den almindelige udlånsrente, og at den ikke måtte overstige den rente, hvortil staten i almindelighed kan optage lån med tilsvarende løbetid, ca. 15 år.

For at få problemet nærmere belyst har udvalget stillet den højtærede finansminister tre spørgsmål, og jeg vil gerne henlede opmærksomheden på den besvarelse, som findes optrykt i betænkningen. Det ene spørgsmål angår den almindelige udlånsrente. Den er vi naturligvis allesammen klar over ligger og må og skal ligge betydeligt over den, der her kan være tale om, som naturligvis ikke kan nå op på de ca. 5 pct., som er rentesatsen for lån på tilsvarende løbetid.

Det andet spørgsmål angår den rentesats, hvortil staten kan optage lån. Den højtærede ministers besvarelse går ud på, at i øjeblikket vil den effektive rente af et 4 pct. statslån med løbetid til 1965 være en ganske lille smule under 4 pct.

Jeg var ganske på det rene med, at udvalgets ærede ordfører ville henvide til det lån, som finansministeren optog i marts måned, og som jo, som den ærede ordfører meget rigtigt bemærkede, kun gav en effektiv rente af 3,05 pct. Jeg vil her gøre opmærksom på, at det ikke var et 15-årigt lån, men derimod et 10-årigt lån, og vi ved udmærket godt, at navnlig for tiden har løbetidens længde en meget stor indflydelse på den rente, som et lån kommer til at koste.

Derudover har vi også forsøgt at få oplyst hos den højtærede finansminister, på hvilken måde han i virkeligheden fik det nævnte lån. Jeg ved godt, at den højtærede finansminister faktisk fik det, men spørgsmålet er, om det kan gentage sig. Det tvivler jeg meget på det kan. Det ville vi søge belyst ved at få oplyst, hvor meget af lånet der blev lig-